

Sygn. akt IV Ca 514/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Watemborska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013r. w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. D.

przeciwko Bankowi (...) SA z siedzibą we W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku

z dnia 13 maja 2013r.

sygn. akt IC 253/13

1. oddała apelację;

2. zasądza od powoda M. D. na rzecz pozwanego Banku (...) SA z siedzibą we W. kwotę 600 zł (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt IV Ca 514/13

UZASADNIENIE

Rozpoznając apelację powoda M. D., wywiedzioną za pośrednictwem ustanowionego przez niego pełnomocnika w osobie E. D., od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku z dnia 13 maja 2013r., wydanego w sprawie I C 235/13, przy uwzględnieniu treści art. 505¹³ § 2 k.p.c.,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja, pozbawiona uzasadnionych podstaw prawnych, nie zasługiwała w żadnej mierze na uwzględnienie i podlegała oddaleniu w całości, jako bezzasadna.

W pierwszym rzędzie wyjaśnienia wymaga, że analiza akt pozwoliła Sądowi Okręgowemu zakwalifikować kontrolowaną sprawę do postępowania prowadzonego w trybie uproszczonym, w którym apelacja może być oparta wyłącznie na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy (art. 505⁹§1¹ k.p.c.).

Tymczasem w petitum złożonej apelacji próżno szukać jakichkolwiek, a tym bardziej uzasadnionych zarzutów skierowanych przeciwko zaskarżonemu orzeczeniu Sądu I instancji. Natomiast z treści uzasadnienia środka odwoławczego należy wnioskować, że powód zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, oraz nieprawidłową ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.).

Rolą Sądu Okręgowego było zatem zbadanie, czy z zaferowanego przez obie strony postępowania materiału procesowego Sąd meriti wyprowadził wnioski logicznie poprawne, zgodne z wiedzą i doświadczeniem życiowym, a ich ocena nie wymykała się spod reguł zakreślonych w dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c.

Podkreślić jednak stanowczo należy, że dla skutecznego postawienia zarzutu przekroczenia przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w toku przewodu sądowego nie jest wystarczającym wskazanie przez stronę skarżącą odmiennej, korzystnej dla niej ich oceny. Na skarżącym spoczywa bowiem obowiązek wykazania, w jaki sposób Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, względnie pominął w swojej ocenie istotne dla rozstrzygnięcia wnioski, wynikające z konkretnych dowodów.

Konstatując, sformułowane przez apelującego zarzuty mogłyby być uwzględnione jedynie wówczas, gdyby wykazano, że zebrane dowody w części zostały ocenione w sposób rażąco wadliwy, lecz skarżący tego ciężaru nie dźwignął, wobec czego nie zdołał skutecznie podważyć zaskarżonego orzeczenia.

Zdaniem Sądu Okręgowego, stanowisko Sądu Rejonowego jest słuszne i prawidłowe. Przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z obowiązującą w procesie cywilnym regułą, zamieszczoną w art. 6 k.c., na powodzie spoczywał obowiązek wykazania, że zawarł z pozwanym bankiem stosowną umowę na prowadzenie wyodrębnionego rachunku bankowego dla środków pochodzących z funduszu Unii Europejskiej. Powód temu obowiązkowi nie sprostał, gdyż nie przedstawił na tę okoliczność żadnych dowodów. Wskazanie niejako w zamian umowy o dofinansowanie nr (...) - (...) - (...) oraz głosowe twierdzenie o tym, że taka umowa istnieje w archiwum Urzędu Marszałkowskiego, gdzie jest rzekomo poszukiwana, jest niewystarczające, zwłaszcza, że o ich istnieniu skarżący wiedział już na etapie wszczynania postępowania w niniejszej sprawie.

Co znamienne, rzeczą Sądu nie jest poszukiwanie stosownych dowodów za stronę i wyręczenie jej w dowodzeniu jej twierdzeń. Z tego też względu, Sąd I instancji był w pełni uprawniony skonfrontować zaferowany przez powoda materiał dowodowy z twierdzeniami i dowodami strony przeciwnej, w tym zeznaniami świadka K. F., którym nie sposób odmówić przymiotu wiarygodnych, wbrew twierdzeniom skarżącego.

Nadto należy wskazać stronie powodowej, że Sąd nie jest związany stanowiskiem Rzecznika Praw Obywatelskich, ponieważ godziłoby to w konstytucyjną zasadę niezawisłości sędziowskiej. Sąd merytoryczny uprawniony jest do własnej oceny prawnej stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy oraz dokonywania wykładni przepisów i właściwej subsumcji prawnej. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszym postępowaniu. Dodatkowo jedynie zauważyć należy, że w piśmie Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 8 lipca 2010r. skierowanym do pełnomocnika powoda mowa jest o zajęciu przez Komornika renty strukturalnej, którą otrzymuje pełnomocnik powoda jako były rolnik z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa a nie zajęcia rachunku bankowego dłużnika.

Należy zważyć, że w myśl art. 32 ustawy z dnia 9 maja 2008r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. 2008.98.634 ze zm.) nie podlegają zajęciu na podstawie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego należności ustalane w drodze decyzji administracyjnej lub wierzytelności wynikające z umów z tytułów płatności określonych w odrębnych przepisach, realizowanych przez Agencję ze środków publicznych pochodzących z funduszy Unii Europejskiej oraz krajowych środków publicznych, przeznaczonych na ich współfinansowanie. Prowadzi to do oczywistej konstatacji, że komentowany przepis chroni przed zajęciem egzekucyjnym wyłącznie należności pieniężne lub wierzytelności pozostające w dyspozycji Agencji, nie zaś, jak oczekuje tego skarżący – należności lub wierzytelności znajdujące się na jego rachunku osobistym, choćby uprzednio pochodziły z bezpośrednich dopłat z Unii Europejskiej.

Ponadto, za nieuprawnione należy uznać stanowisko strony skarżącej, godzące w istocie w równowagę społeczno-gospodarczą, jaka zawiązała się pomiędzy dłużnikiem a wierzycielem, będącym uprawnionym do dochodzenia swoich roszczeń i praw na podstawie prawomocnego tytułu wykonawczego, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Godzi się zauważyć, że na realizację projektu powód otrzymał kwotę w wysokości 323.237,48 zł, a wierzytelność przysługująca (...) SP. z o.o. w S. wraz z należnościami ubocznymi i kosztami postępowania egzekucyjnego wynosiła 9.971,68 zł (k.8). Rację ma zatem Sąd Rejonowy wskazując, że wyłączenia spod egzekucji stanowią wyjątki i muszą być uwzględnione ważnymi racjami. Sąd Okręgowy nie dostrzega jednak żadnych podstaw społeczno socjalnych, z powodu których należałoby odmówić wierzycielowi prawa do zaspokojenia się ze zgromadzonych na rachunku powoda środków finansowych, zwłaszcza, że dysproporcja pomiędzy tymi kwotami jest znaczna.

Uszło także uwadze skarżącego, że dysponował on instrumentem prawnym, umożliwiającym mu skuteczne zakwestionowanie postanowienia komornika sądowego o zajęciu rachunku bankowego w postaci skargi na jego czynności. Powód jednak z tego środka prawnego nie skorzystał, pomimo stosownego pouczenia. Z kolei pozwany bank zobowiązany był postąpić zgodnie z żądaniem komornika sądowego, ponieważ w przeciwnym razie poniósłby odpowiedzialność, o jakiej mowa w art. art. 892 § 1 k.p.c.

Mając powyższe wywody na uwadze należy stanowczo stwierdzić, że zawarta w apelacji powoda argumentacja nie zdołała skutecznie podważyć prawidłowego stanowiska Sądu Rejonowego, które Sąd Okręgowy w pełni aprobuje. I już tylko na uboczu należy wskazać, że ewentualny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych wymyka się spod kontroli instancyjnej w postępowaniu uproszczonym, ze względu na treść art. 505⁹ § 1 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną, należało ją oddalić, o czym Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Konsekwencją oddalenia apelacji jest natomiast wynik rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 orzeczenia na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 ust. 1, § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz.U.2013.490 jt).